

ЖЕНИДБА МИЛИЋ БАРЈАКТАРА/ ВУКОВА ЗБИРКА

1. Мили Боже, чуда великога!
2. Кад се жени Милић барјактаре,
3. Он обиђе земљу и градове
4. Од истока паке до запада,
5. Према себи не нађе ђевојке:
6. Главит јунак свакој ману нађе;
7. Женидбе се проћи хотијаше;
8. Но да видиш чуда изненада!
9. Једно јутро у свету неђељу
10. Поранио Милић барјактаре
11. На јутрење Мијешевци цркви,
12. Пред црквом га намјера намјери
13. На јунака војводу Малету
14. Од бијела Колашина града,
15. Па говори војвода Малета:
16. „Ој Бога ти, Милић-барјактаре!
17. „Ти обиђе земљу и градове
18. „Од истока паке до запада,
19. „А по ћуди не нађе ђевојке,
20. „Но ти хоићу једно чудо казат’:
21. „Ено за те љепоте ђевојке
22. „У Загорју украј мора сиња,
23. „У онога Вида Маричића;
24. „Чудо људи за ђевојку кажу:
25. „Танка струка, а висока стаса,
26. „Коса јој је кита ибришима,
27. „Очи су јој два драга камена,
28. „Обрвице с мора пијавице,
29. „Сред образа румена ружица,
30. „Зуби су јој два низа бисера,
31. „Уста су јој кутија шећера;
32. „Кад говори ка’ да голуб гуче,
33. „Кад се смије ка’ да бисер сије,
34. „Кад погледа, како соко сиви,
35. „Кад се шеће као паунице;
36. „Побратиме, сва ти је гиздава,
37. „Далеко јој, веле, друге није.
38. „А Виде је красан пријатељу,
39. „Према тебе, према дома твога;
40. „Сва је слика, мио побратиме!
41. „А и Виду није за те криво,
42. „Без ријечи даће ти ђевојку;
43. „Нит’ је проси ни јабуке даји,
44. „Већ ти купи кићене сватове,
45. „Пак ти иди Виду по ђевојку.”
46. Томе Милић одмах каил био,
47. Па из цркве оде двору своме,
48. Те он купи кићене сватове
49. По свој Босни и Херцеговини,
50. И по Жупи и Котару равну;
51. Све јунаке младе нежењене,
52. Добре коње прије нејакане:
53. Кума куми Јанковић-Стојана,
54. Старосвати Пивљанина Баја,
55. А ђевери Мандушића Вука.
56. Кад је Милић свате сакупио,
57. Диже свате, оде по ђевојку.
58. Кад су били прем’ Видову двору,
59. На пенџер се Виде наслонио,
60. Па кад виђе кићене сватове,
61. Сам је собом виде говорио:
62. „Мили Боже, лијепијех свата!
63. „Чији ли су, куд ће по ђевојку?”
64. У ријечи, коју бесједио,
65. Пред дворе му свати дојездише,
66. Ђувеглија ријеч приватио:
67. „Мили тасте, Виде Маричићу!
68. „Моји свати са Херцеговине,
69. „Потегли смо на Бога и срећу
70. „А по твоју шћеру Љепосаву.”
71. То је Виду врло мило било,
72. Па подвикну своје вјерне слуге:
73. „Слуге моље, отварајте врата:
74. „Сватовима коње приватите,
75. „Водите их у подруме доње,
76. „Миле госте на бијелу кулу.”
77. Господара слуге послушаше,
78. Отворише на авлији врата,
79. Под гостима коње приватише,
80. Коње воде у подруме доње.
81. Миле госте на бијелу кулу.
82. Пошту чини Виде Маричићу,
83. Части свате три бијела дана,
84. Док наврши, што је коме драго;
85. Кад четврто јутро освануло,
86. Два су брата сестру изводила.

87. Ја каква је цура Љепосава!
88. Кроз мараме засијало лице,
89. Сватовима очи засјениле
90. Од господског лица и оћела;
91. Сви сватови ником поникоше,
92. И у црну земљу погледаше,
93. Ја од чуда лијепе ђевојке.
94. Но говори цури ђувеглија:
95. „Ој пунице, ђевојачка мајко!
96. „Или си је од злата салила?
97. „Или си је од сребра сковала?
98. „Или си је од сунца отела?
99. „Или ти је Бог од срца дао?“
100. Заплака се ђевојачка мајка,
101. А кроз сузе тужно говорила:
102. „Мио зете, Милић-барјактаре!
103. „Нити сам је од злата салила,
104. „Нити сам је од сребра сковала,
105. „Нити сам је од сунца отела,
106. „Веће ми је Бог од срца дао:
107. „Девет их је такијех имала,
108. „Осам их је удомила мајка,
109. „Ни једне их није походила,
110. „Јер су јадне рода урокљива,
111. „На путу их устријели стр' јела.“
112. Кроз плач зета пуница дарива,
113. Дарива га злаћеном кошуљом.
114. Ал' да видиш и чуда и фале!
115. Каква дара тасте зету даје:
116. Гиздава му поклонио вранца,
117. Врана коња, брата, без биљеге.
118. А на вранцу чултан до кољена:
119. Чисти скерлет златом извезени,
120. Златне ките бију по копитим';
121. Бојно седло од шимшир-дрвета,
122. Шимшир-седло сребром оковано,
123. На облучју камен сија драги,
124. О облучју господско оружје:
125. С једне стране сабља окована,
126. С друге старне шестопер позлаћен;
127. Зауздан је уздом позлаћеном;
128. Њиме зета свога дариваше.
129. Најбољи му шуре пешкеш дају,
130. (Најбољи је, најжешћијех јада!),
131. Своју секу шуре зету дају,
132. Баш сестрицу цуру Љепосаву.
133. А кад Милић дара приватио,
134. Коња јаше, коњ му поиграва,
135. А звекеће сабља о бедрици,
136. А жуборе пуце на прсима,
137. На калпаку трепеће му перје:
138. Није шала онака ђевојка!
139. Није шала онаки дарови!
140. Подиже се кита и сватови,
141. Развише се свилени барјаци,
142. Засвираше свирке свакојаке,
143. Ударише јасни таламбаси,
144. Зачуше се сватске даворије,
145. Стаде бакат сурих бедевија,
146. Отидоше с Богом путовати.
147. Кад су били гором путујући,
148. Стиже укор на коњу ђевојку,
149. Па говори до себе ђеверу:
150. „О ђевере, Мандушићу Вуче!
151. „Зазор мене у те погледати,
152. „А камо ли с тобом говорити,
153. „Ал' нагони мука на невољу:
154. „Кажи куму, кажи старом свату,
155. „Нек уставе суре бедевије,
156. „Нек угасе свирке и поп'јевке,
157. „Уз јелике прислоне барјаке,
158. „Нек ме скину са добра коњица,
159. „Нек ме спусте на зелену траву;
160. „Љуто ме је забољела глава,
161. „Јарко ми је омрзнуло сунце,
162. „А црна ми земља омиљела,
163. „Бог би дао, те би добро било!“
164. Цвили, пишти ђевер до ђевојке:
165. „Стани куме, стани стари свате!
166. „Стани, побро, Милић-барјактаре!
167. „Уставите свирке свеколике,
168. „Угасите сватске даворије,
169. „Уз јелике прислон'те барјаке,
170. „Да скинемо са коња ђевојку;
171. „Љуто тужи моја мила снаша,
172. „Љуто ју је забољела глава,
173. „Јарко јој је омрзнуло сунце,
174. „А црна јој земља омиљела
175. „Бог би дао, да би добро било!“
176. Тад' стадоше кићени сватови,

177. Уставише свирке и поп'јевке,
178. Ђевер скиде са коња ђевојку,
179. Па је спусти на зелену траву,
180. Он је спусти, она душу пусти.
181. Сви сватови грозне сузе лију,
182. А највише Милић-барјактаре;
183. Ђувеглија јадан нарицао:
184. „Заручнице, млада Љепосава!
185. „Ту ли тебе суђен данак нађе!
186. „Ни код мога ни код твога двора,
187. „Ни код моје ни код твоје мајке,
188. „Већ у гори под јелом зеленом!”
189. Састаше се кићени сватови,
190. Сабљама јој сандук сатесаше,
191. Наџацима раку ископаше,
192. Саранише лијепу ђевојку
193. Откуда се јасно сунце рађа;
194. Посуше је грошим' и дукатим';
195. Чело главе воду изведоше,
196. Око воде клупе поградише,
197. Посадише ружу с обје стране:
198. Ко ј' уморан, нека се одмара;
199. Ко је млађан, нек се кити цв'јећем;
200. Ко је жедан, нека воду пије
201. За душицу лијепе ђевојке.
202. Још нариче Милић барјактаре:
203. „Чарна горо, не буди јој страшна!
204. „Црна земљо, не буди јој тешка!
205. „Вита јело, пусти широм гране,
206. „Начини ми заручници лада;
207. „Кукавицо, рано је не буди,
208. „Нека с миром у земљи почива!”
209. Сватовима јоште ријеч каже:
210. „Браћо моја, кићени сватови!
211. „Хај'те, браћо да ми путујемо,
212. „Хајде сваки, како који може,
213. „А ја идем, како коњиц може
214. „Мојој старој на муштулук мајци.”
215. Дигоше се с Богом путовати,
216. Сваки иде, како који може,
217. Милић оде, како коњиц може.
218. Далеко га угледала мајка,
219. Мало ближе предањ ишетала,
220. Коња грли, а Милића љуби:
221. „Чедо моје, Милић-барјактаре!

222. „Ђе су свати, ђе ти је ђевојка?
223. „Водиш ли ми замјеницу, сине,
224. „Која ће ме јутром зам'јенити,
225. „Двор помести, воде донијети,
226. „Поређати господске столове?”
227. Ал' бесједи Милић барјактаре:
228. „О старице, моја мила мајко!
229. „Иду свати, не воде ђевојке:
230. „Остала је твоја замјеница
231. „Ни код мога ни код свога двора,
232. „Ни код моје ни код своје мајке,
233. „До у гори под јелом зеленом!
234. „Но старице, моја слатка мајко!
235. „Брзо трчи двору бијеломе,
236. „Па ми стери мекану постељу,
237. „Ни дугачку ни врло широку,
238. „Јер ти дуго боловати не ћу.”
239. Проли сузе Милићева мајка,
240. Поврати се двору кукајући,
241. Брже стере мекану постељу,
242. Ни дугачку ни врло широку.
243. Како дође Милић барјактаре,
244. Он се спусти на меку постељу,
245. Док се спусти, он душу испусти.
246. Док дођоше кићени сватови,
247. Дотле с' Милић мртав налажао;
248. Кад ти вод' ли кићени сватови,
249. Наопако копља окренуше,
250. Наопако коло поведоше,
251. Жалостиву пјесму запјеваше;
252. Сабљама му сандук сатесаше,
253. Наџацима раку ископаше,
254. Саранише Милић-барјактара
255. Куда јарко смирује се сунце.
256. Оста јадна саморана мајка,
257. Она кука како кукавица,
258. А преврће лако ластавица;
259. Она иде своме винограду,
260. Косу реже, па виноград веже,
261. Сузе лије, чокоће зал' јева,
262. Винограду тихо проговара:
263. „Винограде, мили рукосаде!
264. „Ко је тебе мене засадио,
265. „Никада те веће брати не ће!”
266. Када буде на заходу сунце,

267. Тад' излази Милићева мајка,
268. Па говори, а за сунцем гледа:
269. „Благо мене и до Бога мога!
270. „Благо мене, ето сина мога!
271. „Ето г' мајци, ђе из лова иде,
272. „Носи мајци лова свакојака!”
273. Не би сина, ни од сина гласа.
274. Када буде на истоку сунце,
275. Изилази Милићева мајка,
276. Сунце гледа паке проговара:
277. „Благо мене, ето ми снашице!
278. „Иде с воде, носи воде ладне,
279. „Хоће мене стару зам'јенити.”
280. Не би снахе, ни од снахе гласа,
281. Веће мајка кука од жалости,
282. Кука тужна како кукавица,
283. А преврће како ластавица,
284. И кукаће до суђена дана.